

3 Extrémismus v hlavě

Smrt každého člověka je pro někoho ztrátou (lidskou, citovou atd.), pro druhého příležitostí využít tuto lidskou bolest ve svůj prospěch. Když zemře člověk, tak u většiny lidí to vyvolá soucit s pozůstalými a vzpomínku na zemřelého. Jen lháři, podvodníci, kariériste a jim podobní tuto smrt zneužívají, tak jak jsem napsal na začátku, zpravidla ke svému prospěchu. Otázka zní, jak poznat ty falešné hráče od skutečné lidskosti? Jednou z metod je porovnání několika podobných příběhů. Pojd'me se o to společně pokusit.

Dnes jsou všechna masmédia zahlcena smrtí Alexeje Navalného, který zemřel 16. 2. 2024 ve vězení v RF. Příběh A. Navalného je znám. Jen velmi stručně pár faktů.

A. Navalnyj je prezentován jako bojovník proti korupci, jako bojovník proti Putinovi a současnému režimu v RF. Je znám také jako zapřisáhlý nacionalista. Byl několikrát soudně stíhán a odsouzen. Známy je příběh z roku 2020, kdy muselo v Omsku nouzově přistát letadlo, ve kterém cestoval. A. Navalnyj byl v bezvědomí převezen do nemocnice, kde mu lékaři zachránili život. Po dvou dnech, na žádost německé kancléřky A. Merkelové byl převezen do SRN, kde byla dokončena jeho léčba. Později, po dvou měsících od jeho propuštění z nemocnice, byla zveřejněna zpráva, že Navalnyj byl otráven jedem ze skupiny novičok. Obviněna z tohoto činu byla RF. Zde však musím položit jednu otázku: je logické, aby pachatel pokusu o vraždu vydal svou oběť policii a tím mu vědomě a dobrovolně poskytl důkazy o své vině? Otázku nechávám bez odpovědi.

V den smrti A. Navalného, ještě ani neoschla tiskařská čerň na novinových člancích, a už celá řada našich politiků má jasno. Putin je vrah, nechal zavraždit svého kritika Navalného. Jen několik citátů:

Markéta Pekarová Adamová: „Alexej Navalnyj se rozhodl čelit Vladimíru Putinovi, ačkoli si byl vědom, co mu hrozí. Byl otráven, mučen v gulagu a dnes zemřel.“

Ivan Bartoš: „Zemřel lídr ruské opozice Alexej Navalnyj. ... Poslední dva roky strávil na příkaz Putinova režimu ve vězení v nelidských podmínkách, což velmi podlomilo jeho zdraví. Není to poprvé, podruhé, ani potřetí, co vidíme, jak krutě Putinův režim účtuje se svými oponenty.“

Jan Lipavský: „Stále platí, že stejně jako se Rusko chová v zahraniční politice, chová se i ke svým občanům. Proměnilo se v násilnický stát, který zabíjí lidi snící o lepší budoucnosti, jako Němcov nebo nyní Navalnyj - uvězněn a umučen k smrti za to, že se postavil Putinovi.“

Senátor Pavel Fischer: „Tak zachází ruský fašistický režim s představiteli opozice. Alexej Navalnyj jako Putinův vyzyvatel čelil nekonečné přesile a zasluhuje naši úctu.“

Ještě několik citátů z evropské úrovně:

von der Levenová: "(Navalnyj) byl pomalu zavražděn (ruským) prezidentem Putinem a jeho režimem, kteří se ničeho nebojí víc než nesouhlasu vlastních lidí. Nebudeme šetřit silami, abychom ruské politické vedení a úřady pohnali k odpovědnosti,"

americký prezident Joe Biden: Za smrt ruského opozičního předáka Alexeje Navalného je zodpovědný ruský prezident Vladimir Putin. ...

Všechny tyto soudy, bezprostředně po umrtí A. Navalného, aniž by byla zveřejněna oficiální příčina smrti (údajně zemřel na následky krevní sraženiny) mně tak trochu připomíná nedávnou událost, kdy raketa dopadla na území Polska. Ta raketa snad ještě ani nedopadla, a ministryně Černochová měla jasno: Rusové napadli členský stát NATO, je třeba vyhlásit RF

válku. Teprve za nějaký čas se Ukrajina „cudně“ přiznala, že tato raketa byla jejich. Ale pojďme se vrátit k prvnímu odstavci tohoto článku. Porovnejme příběh A. Navalného s jiným, obdobným příběhem. Tímto může být například osud Juliana Assange. V červenci 2010 ho deník The New York Times označil za „nejvýznamnějšího světového novináře“.

Tento novinář, spoluzakladatel webového serveru WikiLeaks, svého času zveřejnil různé utajované dokumenty USA. Tyto dokumenty se týkaly válek, jež vedly Spojené státy americké zejména v Afghánistánu, Iráku nebo v Jemenu. Popisuje také některé „praktiky“ CIA. Zveřejněné články se ale nelíbily představitelům USA. J. Assange byl osočován řadou politiků USA a někteří z nich dokonce požadovali jeho smrt. Například poradce kanadského premiéra **Tom Flanagan** prosazoval dokonce letecký úder, který měl Assange usmrtit. **S. Palinová, americká kandidátka na funkci viceprezidenty**, volala po tom, že „*by měl být stíhán jako teroristé (vůdci Tálibánu nebo Al-Káidy)*“

J. Assange nebyl zavražděn, ale byl zbaven svobody a hrozilo jeho vydání do USA. V únoru 2016 však komise Rady OSN pro lidská práva konstatovala, že je Assange ve V. Británii zadržován svévolně a v rozporu s mezinárodním právem. Přesto byl Assange v dubnu 2019 v Londýně opětovně zatčen britskou policií. Ve vězení je dosud. „*Julian Assange má být zřejmě pohřben zaživa. Tento novinář strávil ve Velké Británii na samotce již 1544 dní a nocí za to, že zveřejnil válečné zločiny spáchané americkou armádou v Iráku a Afghánistánu. V případě vydání do USA hrozí západnímu disidentovi 175 let vězení v absurdním špionážním procesu. Vydání do USA je třeba za každou cenu zabránit. V zemi, jejíž tajná služba CIA vypracovala proti Julianu Assangeovi plány na únos a vraždu, nelze očekávat spravedlivý proces,*“ uvedla na svém webu Sevim Dagdelenová, předsedkyně parlamentní skupiny DIE LINKE ve Výboru pro zahraniční věci.

Život a osudy A. Navalného a Assange můžeme porovnat. Jsou to obdobné příběhy. Vlády USA a RF se k nim chovaly obdobným způsobem. Položme si tedy otázku. Jak se staví tito naši a evropští politici v případě, kdy USA mají zájem potrestat Assange a dokonce někteří politici požadovali jeho zavraždění za to, že odhaloval nedemokratické praktiky USA? Používají tito naši současní politici také plamenné výzvy o tom, že prezidenti USA jsou vrazi? Velebí Assange za to, že odhaloval nedemokratické a zločinné praktiky některých politiků USA, které vedly k nespravedlivým válkám se statisíci mrtvých lidí? Můžeme, na základě těchto srovnání důvěřovat v upřímnost slov těchto politiků? Nebo jsou jejich verbální projevy jen zneužívání těchto situací k politickému boji a k dosažení svých egoistických cílů? Kam nás mohou tito politici dovést se svým černo-bílým viděním světa? Není současný tristní stav v naší současné společnosti důsledkem takové falešnosti v jednání politiků?

To, co zde popisují, jsou určité extrémy (krajnosti) v jednání, které ale v současné době v naší společnosti existují. Ti politici a lidé obecně, kteří se takto chovají, dají se nazvat extrémisty. Někdy politickými, jindy praktickými. Tito lidé totiž mají tento extrémismus ve své hlavě. S tímto černo-bílým viděním světa jdou spát a usínají s ním. Spí a mají černo-bílé sny. Probudí se a jednájí jako extrémisté. A příklady táhnou. Také jste si všimli, jak naše společnost hrubne? Jak se celá řada lidí uchyluje k násilí, ať už verbálnímu, nebo praktickému? No, a moje babička říkala: ryba smrdí od hlavy.

Ladislav Petráš

únor 2024

